

УЧИТЕЛКА.

Отъ моретата, отъ рѣкытъ и отъ сичкытъ воды, които ся по земѣтъ.

МАРІЯ.

Вый ся подигравате съ мене, драга моя приятелко, какъ бива туй, та водата, която е въ морето и въ рѣкытъ да ся качи на небето?

УЧИТЕЛКА. *(кашо ошхлуши чайника).*

Какъ ся е качила водата, която е въ този чайникъ, подъ похлупкѣтъ? вий видите, че тя е пълна съ водѣ, колкото че чайникътъ е до половинъ пълнъ. Когато водата почне да ся сгрѣва, а при туй да ври, вий видите че тя произвожда димъ; е, добръ, туй що ви ся вижда на димъ е най-финѣтъ частъ на водѣтъ, която ся нарича пара, и която е твърдѣ тънка. Топлината прочее на слънцето изтеглува непрестайно най-финытъ части на водѣтъ; тѣ ся подигать у въздухъ на парѣ, и въздухътъ ги поддържа когато не сѣ много; но когато станѣтъ повече, въздухътъ не може вече да ги удържва; водата пробива въздуха, и пада на земѣтъ въ дъждъ.

ГРОЗДАНА.

Но азъ не вѣрвахъ, драга приятелко, че въздухътъ може да задържа нѣщо; въздухътъ е като нищо; защото напраздно глѣдамъ покрай мене си, азъ го не виждамъ.

УЧИТЕЛКА.

Грѣшката за туй не е въ въздуха, драга, но е въ вашытъ очи, които не сѣ доста добри, та да го видѣтъ. Има много нѣща, които ний не можемъ да